

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 181.

Trettende Session.

46de Møde.

Løvedagen den 30te November Kl. 1.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren: Med Hensyn til det Aalborgske Spørgsmaal finder jeg det, uagtet det endnu formelt foreligger, ikke fornødent at høre Andet, end hvad jeg har sagt under den foregaaende Behandling og under Mødet igaar, idet jeg kun skal bringe i Erindring, at der ingenlunde i, at jeg ikke har sluttet mig til Forslaget, ligger nogen Udtalelse af, at den Tanke, der ligger til Grund for Dvsket om at faae denne Votering paa 100,000 Rb. istand, ikke fortjener den næste Overveielse; jeg haaber, den Tid ikke vil være fjern, da Sagen i Virkeligheden kan fremmes, men jeg mener fremdeles, at den paa ingen Maade, hverken i teknisk eller i administrativ Henseende, er moden til Afgjørelse, og at vore samtlige Forhold gjøre det betænkeligt i dette Øieblik at indlade sig paa ganske nye Foretagender, der vilde udkræve betydelige Midler. Forøvrigt skal jeg bemærke, at selv om Forslaget kun ligefrem gik ud paa en Bemyndigelse, troer jeg, at det kun var en loyal Opfattelse af Regjeringens Stilling til Rigsdagens Voteringer, at Ministeren paa ingen Maade kunde betragte det som en fri Sag, om han vilde gaae ind derpaa eller ikke; saasnart de tekniske Betingelser vare tilstede, vilde jeg ved et saadant Votum ansee mig bunden til at virke derfor. Jeg mener, at det vilde være at stille Regjeringen i et urigtigt Forhold til Rigsdagen, dersom hiin ikke i en saadan Bemyndigelse vilde see en stærk

Opfordring til nu ogsaa at benytte den, saasnart de øvrige Betingelser vare tilstede. Naar man endelig siger, at jeg har udtrykt mig bestemt, saa troer jeg ikke jeg har udtrykt mig for bestemt. Jeg har sagt min Mening reent og aabent, og jeg troer, at det, selv om Ens Ytringer undertiden kunne misforstaaes, dog er den Taktik, om jeg maa bruge det Udtryk, ligeoverfor Rigsdagen, som bedst vil betale sig for Alle.

Jeg skal nu gaae tilbage til det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler udførlig har berørt, og jeg kan da ikke andet end gjentage, at det har glædet mig at see, at man fra alle Sider er enig om, at dette Foretagende med Hensyn til Dphalingsbedingen i Helsingør fortjener at fremmes, og at der saaledes er al Udsigt til, at den enten paa den ene eller anden Maade vil komme istand. Jeg skal kun i Anledning af en Ytring af den ærede sidste Taler bemærke, at Priisforskjellen mellem en Dok og en Dphalingsbeding er ganske overordentlig stor, og at efter Kyndiges Mening vil en Dphalingsbeding, om den end ikke kan præstere Alt, hvad en Dok kan præstere, dog hvide saameget af den Tjeneste, man vil søge at opnaae igjennem en Dok, at naar man seer hen til den store Priisforskjel, saa vil det uden tvivl være rigtigst, ialtsald foreløbig, at indskrænke sig til at bygge en saadan Beding. Jeg skal gjentagende bringe i Erindring, at Danmark ingen privat Dok har og ingen Dphalingsbeding, som paa nogen Maade kan træde istedetfor en Dok, og at det saaledes er i høi Grad magtpaaliggende at faae en saadan i denne Havn. Spørgsmaalet er nu altsaa kun,